

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI. LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELEFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA MODA I EL SENYOR ESTEVE

— On aneu tan despullats? Nostre Senyor us condemnà!
— Però si Adam i Eva els va posar Nostre Senyor al món despullats,
no fem res més que seguir l'exemple.

Els plens poders

La darrera crisi ministerial ha renovat a França la discussió sobre la necessitat dels plens poders.

Els plens poders és l'expressió vergonyant amb què allà s'anomena la dictadura.

No es pot pronunciar aquest mot a París sense que s'aixequin les pedres i es cerca el recurs de les habilitats i de l'eufemisme.

Le nom, però, ne fait pas la chose. I entenguïs bé aquesta frase. El canvi de nom no desvirtua el fet.

Els plens poders, per més que els disfressin, no atenuen la gravetat del mal.

La dictadura sempre serà la dictadura, això és, l'imperi absolut, l'arbitri i a voltes el caprici d'un home.

I bé. Cal un règim excepcional per a nivellar el pressupost, per amortitzar el deute, per aturar l'enfonsada, la *debâcle* del franc?

Poincaré i Millerand diuen que sí.

Briand i Caillaux dubten.

Herriot i els socialistes contesten negativament.

Som del parer d'aquests últims. Amb complir la llei i fer pagar als adinerats n'hi ha prou.

Però, precisament amb el filofeixisme del que es tracta és que no paguin el que han de pagar, de carregar el mort als pobres.

Vinguen emprèstits, vinguen contribucions indirectes i... *après nous, le déluge*.

A França, però, el joc ha estat descobert i la democràcia vetlla.

Les maniobres tèrboles del feixisme no prosperaran.

L'opinió de què l'impost extraordinari sobre el capital és l'únic remei que curarà el franc valetudinari, es va obrint camí poc a poc.

En Caillaux té ara la paraula.

Si els partits burgesos no volen fer de cirurgians, s'hauran d'encarregar de l'operació els socialistes.

Indemnitzacions

Els prínceps alemanys reclamen a la República tres mil milions de marcs on en concepte d'indemnització de les pèrdues sofertes pel canvi de règim.

Les pèrdues que les dites ex majestats lamenten, són les rendes que han deixat de percebre; els palaus, jardins, col·leccions artístiques, vedats de caça, parcs de recreu, etcètera, etc., que han hagut d'abandonar.

Es tracta de béns immobles, que els fugitius no pogueren endur-se a la maleta ni collocar a rèdit en Bancs estrangers i als que mai es conformaran a renunciar... sense indemnització.

Comou el patriotisme d'aquests desterrats. Senten l'enyor dels seus regnes perduts, de les seves possessions, dels Museus i quadros que no veuran més i demanen per aconhortar-se un bon grapat de marcs.

Es clar que els orfes, les vídues i els mutilats de la guerra podrien contestar a la demanda, preguntant: "I a nosaltres qui ens indemnitzà del mal que ens ha fet la vostra níciesa o la vostra bogeria?

El poble alemany, però, sempre arrogant, sempre cavaller, sempre sentimental i débil amb els seus senyors, ha decidit pagar i fora.

De quaranta milions de votants, només quinze milions s'han pronunciat en contra de l'expropiació sense indemnització.

La indemnització, doncs, als prínceps els hi serà atorgada.

Ara bé. Es just que la pagui el Tresor, que la pagui la nació, o deuen abonar-la només els que amb la seva abstenció han fet fracassar el plebiscit?

Això fóra el més raonable.

Els que vulguin donar espòrtules o fer obsequis i regals, que els facin amb diners de la seva butxaca, gratant-se la pròpia armilla, i no escurant la migrada bossa del pobre i del poble.

La República no deu res als ex sobirans alemanys.

Costarà un segle liquidar els deutes i les

trampes que aquests varen deixar al Reich, i gosen encara presentar comptes als seus antics súbdits?

Que els hi paguin en marcs imperials i no en marcs republicans, en bona moneda democràtica. Que els hi paguin en marcs paper, d'aquests que se'n necessita una cassetada per comprar una capsella de mistos.

O bé que els donguin per les finques que reivindiquen, solament el que els han costat.

Si s'hagués d'estimar únicament el treball o les gotes de suor dels acreedors, aviat el deute fóra cancelat.

ANGEL SAMBLANCAT.

Panorama internacional

RESPOSTA A LA CONFERÈNCIA DEL DESARMAMENT

L'Anglaterra construeix una base naval a Singapor. Els Estats Units, com a resposta, projecten fer de les illes Hawaii el Gibraltar del Pacífic. I el Japó, que no cerca més que un pretexte qualsevol per a exterioritzar-se — amb mitja raó — contra aquestes dues nacions, pensa que aquests projectes tendeixen al seu encerclament. Val a dir, però, que els Estats Units pressuposten 4.000.000 de lliures esterlines (100.000.000 de pessetes!) per a millorar totes les bases navals.

Els desitjos de pau es mostren perfectament, mes sols en les conferències. I davant dels cassos esmentats, el Japó, que amb motiu de l'acord de la conferència de Washington arreconà l'any passat el seu programa naval, ha decidit de posar-lo altre cop en pràctica.

Ara sí que l'interrogant es posa més insistent que mai: d'ací quan la guerra entre el Japó i els Estats Units? Qui dels dos colonitzarà la Xina? A quina hora demanarà d'esser-hi part l'Anglaterra? Car no deu oblidar-se que el problema del Pacífic

fic no és més que un: el colonitzament de la Xina. I si ja no està colonitzada sencera o per parts, és per la rivalitat dels tres Estats que la cobegen. Cal abatre'n un per a què els altres dos s'entenguin. Quin serà dels tres? Sigui el que vulgui, les seves decisions són la més bella de les respostes feta a priori a la propera conferència del desarmament.

LA CONSEQUÈNCIA D'UNA LLETRA

Hindenburg, el president-fànal de la República alemanya, vol donar llum a tot fer. Bon soldat i bon graduat militar, creu que el president d'una República, com un general, deu ordenar i manar. Així l'Hindenburg publicà una lletra — o la féu publicar — en favor dels prínceps i altres famílies alemanyes que, per mitjà d'un plebiscit deu decidir-se si han d'ésser expropriats dels seus béns sense indemnització de cap mena, o bé amb una quantitat.

Dotze mil nacionalistes protestaren contra el que ells en diuen un desposseïment, fent una manifestació. 15.000 comunistes manifestaren en sentit invers. 52 nacionalistes han estat processats i 46 comunistes detinguts...

La lletra ha mobilitzat 27.000 homes i n'ha foragit 98 de la circulació: les llums d'un bon president de República, quan es tracta, com en el cas Hindenburg, d'un general. Car prou contents estariem que, entre totes les lletres que l'Hindenburg ha escrit, no hagués mobilitzat més que 27.000 homes i sols n'hagués foragit 98 de la circulació!

UNA CAMPANYA DE DESPIT

En Mussolini fa campanya contra els exiliats de la Itàlia durant la guerra. Dels textos de l'arxiu de la diplomàcia russa, publicats pels Soviets, n'extreu la matèria per a una campanya, sobretot dirigida contra França. La raó, però, n'és ben senzilla: ni la França ni l'Espanya no li han volgut deixar prendre part a les deliberacions sobre el Marroc...

La campanya no treurà cap a un envergada de certs problemes, certament, més manté el caliu necessari en els feixistes professionals. No és pas possible, pel moment, un aixecament italià contra els actuals estatuts del Marroc, mes la campanya actual mostra fins on durà l'acció mussoliniana la qüestió de la seva necessitat de colònies. Car en Mussolini troba que no sap on collocar tants partidaris: la Itàlia n'és ja plena, i la porta del Marroc, possible desembocador immediat, tancada per a sempre. Sort que el feixisme té acostumats a tots els Estats a contemplar-lo al mig d'un estany de bilis, i aquesta vegada tampoc se'n farà cas.

ANTONI PENA.

Primeres medalles

Fa una mica de fàstic l'espectacle tristíssim, que hem de presenciar cada cop que hom celebra Exposició nacional de pintura i escultura, de belles arts.

Aquestes exposicions s'haurien d'abolir, perquè semblen una fira, unes eleccions.

Els artistes es disputen els premis i les distincions com els remaders i el gitanos es disputen els guanys, com els polítics de l'antic règim es disputaven els actes.

Aviat hi haurà trets i tindrà el Govern de mobilitzar la guàrdia civil per evitar disturbis i desordres.

Compra de vots, coaccions, tupinades, recomanacions, conxordes, porqueries de tota mena ja pensem que se'n fan, que abunden força en aquests concursos.

Els artistes perdren el cap, ho fan anar tot enrenou, per a obtenir una primera medalla.

I bé. Voleu dir-me quin valor té un premi guanyat amb aquest afany i amb procediments tan tèrbols?

Hi ha ningú que pensi que val cinc centes a la qualitat de la pintura i de l'escultura d'un artista, que ha estat consagrat oficialment?

Hi ha ningú que pensi que va lincar cèntric el vot d'un jurat corromput o la men-

cio honorífica deguda al favor ministerial?

Els artistes el que han de procurar és fer art i res més.

Pintin bé els pintors, facin els escultors bones estàtues i el reste vindrà com a conseqüència.

Glòria i diners, honor i profit seran el premi de les seves obres, de les seves desinteressades creacions.

Premi aleshores que serà cobejable, que serà honrós, perquè l'hauran ben guanyat, guanyat honestament, perquè no serà degut al servilisme ni a la intriga.

A veure si almenys la joventut ens escolta.

Veiem si la batuza d'ara, si aquesta baralla indigna es tornarà a repetir.

D'ACTUALITAT

Es el més de juliol un dels mesos poca-soltes, segons es pot demostrar repassant un xic la història; mes de tràngol i de crims, de soroll i de revoltes, que soi encendre les sangs i tornar els cervells sopes. Un adagi dels vells diu, (i un adagi és ciència bona), que "Ni dona ni caragol pel juliol" li convé a l'home; després un altre afegeix amb filosofia estoica: "Qui no bat pel juliol no bat quan vol", i es demostra ço que diu, a cada pas, i en les més variades formes.

Altrement, el juliol ens en ha fet de ben grosses: cal que recordem només per refrescar la memòria, primer la "setmana tràgica", després la "setmana cómica". La presa de la Bastilla, que tanta brega va moure, fou cosa del juliol, igual que la famosa ordre d'expulsió dels jesuïtes de les terres espanyoles; l'arribada a la ciutat amb tota la seva pompa del primer Inquisidor nomenat per eixa diòcesi, al qual a rebre no anaren per no acceptar-lo a les bones, consellers ni diputats, grans enemics aleshores de tot tribunal secret amb processos a les fosques. Pel juliol hem vist morir sovint nostres millors homes en Jaume "el Conqueridor" en els vells dies de glòria, a l'immortal Guimerà de qui tothom es recorda; en Letamendi a Madrid (un savi a prova de bombes, el qual sabia de tot); Pere Blay a Barcelona... Antipàtic juliol;

enguany, què dimoni ens portes? Vols donar-nos un ensurt? Mira que no estem per bronques, car vénem festes majors i aplecs i excursions formoses,

i tripiocs no volem sinó àpets i xirinola, ara que el dia és tan llarg no ens convénem els pesombs,

sinó el dormir ben tranquil·l per a recobrar les forces perdudes en el treball o bé en "juergas" silencioses.

Co que si farà tothom, que sigui un xiquet persona, serà posar en remull la pell, pel que pugui ocurrir;

ja prenen molts banys de mar, ja de piscina econòmica, ja en banyeres o cubells, ja rebent dutxes molt fortes, car rebaixant-nos la sang i bevent sarsa a tothora,

no correrem cap perill d'inflamar-nos com la pòlvora, si decàs el juliol volgués fer alguna broma.

FLOK.

OBRA NOVA

F. GIRBAL JAUME

Presons d'Europa

Origens - Tradicions - Costums - Presons cèlebres - Escenes històriques - Justícies, injustícies, crims i turments - Venjances i expiacions - Victimes del fanatisme polític i religiós, etc., etc.

PRIMERA SERIE: Les presons de Barcelona

Un tom 8.- Ptes. 2

La nota del Govern sobre el moviment revolucionari avortat

“Un corto número de personas, cegadas sin duda por pasiones, ambición o despecho, venía intentando desde hace una semana la organización de un complot, fundándolo en que había transcurrido mucho tiempo sin gozar de las libertades ni del régimen constitucional puro. Afirman, por lo que se ve, los tiempos anteriores al 13 de septiembre, en que disfrutaban de eso y, además, del terrorismo, del separatismo, de la impiedad, del descrédito monetario, del desdén mundial, del desbarajuste en Marruecos y de la ruina y abandono de la producción agrícola e industrial.

Allá ellos con su parecer. La inmensa mayoría española demuestra a diario querer la perseverancia del régimen y del Gobierno actual y quiere más: que se deje de consideraciones y debilidades y sea severo con los inconscientes o desalmados que pretenden perturbar la patria en la hora augusta en que se reconstituye de tantos males como sufrió resignada.

La Jefatura de Seguridad, que tan brillantes servicios viene prestando, ha hecho abortar la escandalera en proyecto, documentándose lo suficiente para conocer a las personas que trataban este absurdo complot.

Cree el Gobierno contar en su historia de indultos, amnistías y condonaciones de penas y multas, con títulos bastantes para ser enérgico una sola vez, y ha decidido serlo ésta; ésta en que las cosas han estado a punto de rebasar el límite de los desahogos retóricos, de las caricaturas intencionadas, de las hojillas clandestinas e injuriosas y de las conjuras plásticas y de los alborotos callejeros.

Esta vez la cosa—sin la hábil labor de la Jefatura de Seguridad—podrá haber costado alguna sangre de incautos y hubiera trascendido al extranjero, con descrédito y pérdida de la fuerza y autoridad que al Gobierno precisa para sacar adelante los problemas que afectan a la honra y a la prosperidad de la nación.

El mosaico de los conspiradores no puede

ser más abigarrado y grotesco: un grupo de sindicalistas; otro de republicanos y de intelectuales anarquistas, calificados por su constante acción demoledora; algunas personas que, por su edad, categoría y posición, nadie las creería capaces de marchar en tal compañía, y la docena de militares descontentos y de carácter rebelde e indisciplinado, que son excepción de la clase y siempre voluntarios agentes de enlace para esta clase de aventuras.

El Gobierno, desde el primer momento, se ha limitado a encender a las autoridades medidas y providencias concretas y personales y ninguna de carácter general, pues tiene absoluta confianza en el pueblo y en el ejército y organismos encargados de mantener el orden, por lo que hubiera sido un alarmismo injustificado, producir molestias innecesarias, tales como acuarteladas, refuerzos de servicios y otros.

Los conspiradores, naturalmente, no han encontrado eco en ningún sector social, y a juzgar por el error en que han incurrido, no deben ser personas bastante inteligentes para apreciar las circunstancias nacionales y las razones poderosísimas por las que un pueblo y un ejército, por excepción, que se puede dar una vez por siglo, da su calor y apoyo a un cambio de régimen político; caso bien distinto de un pronunciamiento vulgar, a la antigua, movido por el despecho o la ambición, unidos a la insensatez.

No parece necesario anticipar las medidas que el Gobierno tomará disciplinaria y gubernativamente, sin perjuicio de las penas que nación pública las irá conociendo y es de esperar su día impongan los tribunales. La opinar queda satisfecha del vigor con que el Gobierno cuida la tranquilidad social y garantiza de perturbaciones el desenvolvimiento nacional.

AQUEST NUMERO HA SIGUT
VISAT PER LA PREVIA CENSURA

Acte important de la Unió de Rabassaires

Diumenge fou inaugurat a Castellar del Vallès l'edifici que el Sindicat “Armonia” s'ha construït per estatge social.

Els rabassaires de Castellar s'han gastat 100,000 pessetes en un ample casal que consta de planta baixa i magatzem soterrani per a inquibir-hi adobs, llavors, màquines, etc.

A la inauguració del local, que es féu amb un míting i un banquet, assistí tot el poble de Castellar, delegacions de moltes viles de Catalunya, tota la plana major de la Unió de Rabassaires i el nostre company Angel Samblancat.

Als postres de l'apèt brindaren en Samblancat i l'ex diputat per Sabadell, Lluís Companys, i en el míting parlaren aquests dos amics, el president de la Unió de Rabassaires, senyor Riera, el secretari general de la mateixa entitat, Amadeu Aragay, l'avocat senyor Estartús i l'Ernest Ventós.

Tots els discursos foren molt aplaudits i en tots els actes regnà gran entusiasme.

La mort de “Fray Gerundio”

“Fray Gerundio”, l'escriptor popularíssim, que tantes i tan belles cròniques ha publicat a les planes del onstre estimat collega *El Diluvio*, va morir dilluns a la nostra ciutat.

Era “Fray Gerundio” una de les columnes més solides de l'anticlericalisme a Espanya i una de les plomes que més resso trobaven en la consciència popular.

Les simpaties amb què a Barcelona es veia la seva labor demoledora, es posaren de manifest el dia de Sant Pere, en l'acte d'enterrar civilment al distingit cronista.

Una gentada immensa acompanyà al cementiri de Les Corts a “Fray Gerundio”

i desfilà respectuosament davant del seu cadàver.

No cal dir que LA CAMPANA DE GRACIA s'associa al dol que la mort del gran escriptor anticlerical ha produït i dóna el més sentit pèsam a la Redacció d'*El Diluvio*.

La moda femenina

Ja tenim l'estiu al damunt, i amb ell ha vingut la moda femenina d'estiu. Ja no és possible veure més quantitat de carn. Aquest estiu és moda dur un abriguet, i amb la calor les dones suprimeixen la roba de sota; i a cada una veiem fins un pam més amunt de genoll. Les que no duen abric, van curtes fins a genoll i no duen combinació, de manera que es transparenten totes les cuiques. En quant a l'escot, per poc que s'ajupin, veiem fins el llombrigo. Etc., etc.

Redéu, quins ulls que baden els capellans!

Homenatge al pintor Fabrés

Es segur que l'homenatge que demà, diumenge, es tributarà al pintor Antoni Fabrés, pel seu magnífic art i la seva gran generositat — model pels ciutadans — o el donatiu que ha fet a la nostra ciutat, serà un gran homenatge, que constituirà un èxit. Per a l'acte, que consistirà en un vermut popular al Parc, no s'ha tancat encara la venda de tiquets.

Sabem que seran moltes les persones notables que hi assistiran.

S'expendeixen tiquets a 1'25 pessetes als següents llocs:

Administració d'*El Diluvio*, Llibreria López, Sala Parés, Galeries Laietanes, Ateneu Enciclopèdic Popular, Círcol Artístic, Associació Obrera de Concerts i Foment de la Sardana de Barcelona.

UN TROS DE PAPER.

Vaixa, no sé com he estat tots aquests dies figurant-la tan diferent de lo que es!

En efecte, ell no sap que la minyona li havia agrada per que casualment i sense sorpresa de la sua presunció, li havia tocat la corda sensible.

Be seguir que si aquella criatura, ab un chich mes de malicia, hagués sabut atinar en tirarli cada dia un entretorch respect al nòdar y à la fama del nòdar que ell gosava, se hauria casat ab ell y hauria estat ben aprixidat; y que ell, fora de questa, mania es un tres de pa, y una dona que li doce per la banda faria lo que volgues,

aquest home que n'èdia bé, es de pocas paràulas, desmayat i no se occupa de lo que passa p'mol.

Quant se ha acabat el rigor del ivern, allors que ja tothom pot fer l'ou, però que encara hi ha molts que porten capa, ell se la treu, com si alleujerat de roba preciosa la vinguda del estiu, y al trobar a un omic, la seua primera frase es:

—Ja se acosta lo bon temps!

Però en la tardor, desitjos es impacien, de la época dels banyos, sol anar molt sovint a gustar per la marina del mar y veure com està l'aire, que si no pogues traure un pròndich de si l'aire vinserà ser més o menys convenient lo banystre.

En aquella tempora dia dia ab certa complacencia tots los coneguts que troben:

—Aviat hi serem.

Yà les primers calor, un dematien se lleva ple de big, se m'arma de tobolla y seu piular se'n và a la marina.

Arriba allà, mira à tot lo seu voltant ab la esperanza que cap nedador se li haurà anticipat, y en efecte, sol tenir lo gust de convences de que en aquella materia ningú li ha passat la mar per la cara: ell es lo primor que se fica à la agua: ya voldrà tornar à ser a Barcelona per ferri gala.

Se assenta ab la satisfacció del home que se sent superior, se desplaça ab tota calma y ab certa solemnitat propia d'un acte tan important en la sua vida, se entraït lo rater de rubíenc per desfussar-y ab un mètode y una parimonía admirables; se freqüenta la arena las xinxelles y se molla el cap. Previas estas dues libacions s'arrelat per lo atractiu del nòdar, dona quatre passos de frent y va aumentant rapidament los plorabla la mateixa graduaçion que va sentir peixat la signa jàmica amunt, y apena se la sent a los gozells, atreça los braços sobre lo cap, junta las mans, se deixa caure de cara y desapareix en les profunditats del signat petat, de aquell Tirreno de floridas, rialleras costas, que dirà en Castellar.

Lo que troba en lo interior de lo que n'èdia bé durant lo primer cabusso del any, es cosa tan istiana, tan gran, es una trosa tan profunda i intensa com lo mateix mar, y no sevi jo qui me atreves a contarlo. Mireu quant al cap de un bo rato tro la cap à gran distància del sitz abont se va suuixar, trayint la signa dels ulls, tirantse los cabells en derredor, y després de cuatro airoso brassades, are fa lo mort, ara se desent; ja està bucs ferrosos imitant lo mobiment de la tortuga, yà se acosta à la platja nadant ab la mar, deixa de repeste se gira y's en torna mar en días molt sola la ma esquerra.

Durant los primers dies de estiu, quant los aficionats poch entusiastas encara estan indecisos sobre començar a banystre, ell saluda à sois coneguts ab la significativa frase:

—Ja n'he pres cuatre.

—Ja n'he pres cinch.

—Ja n'he pres sis.

Vol dir banyos.

Jab qui aire de superioritat contempla à los nedadors poch experts!

Ja quina malicia més innocent los deixa ficarse à l'aire, adelantarem nadant y de prompte se hi tira ell, neda buceo rat per sola y seix apareix devant habentos guanyant la ventaja!

En la arena de la mar vessa abont troba el coneixement i amistat, adverfin que unicament li son ampicables nedadors modèstos y curts de gambals; perque no pot arribar que ningú se lingua per tan bon nedador com ell, y

que no pot ser!

GIRA 'S ULLS EN BLANCH, S' OFEGA,

ESTIRÀ LA POTA Y MORT.

— Vol dir autors, que no feu

Lo que no sabeu fer prou

Perquè ferbo als galls reyen,

O si no, vos escanyareu,

Com feu l'anech ab la nou.

S.P.

IMPRESSIONS DE VIATJE.

PER BOIXVENTURA GIRELL,

Que diguis lo que vulguis, no hi ha res com lo viajà.

Entre altres coses instrueix molt y fa ricachu.

Persudit de aquestes veritats y apreniat per un brià

tussut, indiferent a tots los remeyas de que va plà lo diari

d'en Brus, vaig dirme (pi al aiguall y com en materia de aigues fan de Bañolas son de cal ample per fer despatx de les sancs, agafa la cartera de viaje, mitja dotzena de duros y las sabates rosas y adeu siai Capifàs que perdue un parroqui).

Mes va passant la calor y lo nostre home, que ya no pot abalair de haberne pres quaranta, ni pot lluir la sua agilitat en l'aigua, se entristre, torna à parla poob, apena frequentat lo tracte dels amics y experimenta algo de aquella enfermedat que a tants inglesos ha fet herens impensada de estany.

Mes va passant la calor y lo nostre home, que ya no pot abalair de haberne pres quaranta, ni pot lluir la sua agilitat en l'aqua, se entristre, torna à parla poob, apena frequentat lo tracte dels amics y experimenta algo de aquella enfermedat que a tants inglesos ha fet herens impensada de estany.

—Ja se n'acaba! diu ab verdadera tristesa à tots los coneguts que troben:

—Ja se n'acaba! y torna à entrar de ple en lo periodo de aburriment y ja no se l'veu en lloc.

Si lo home que n'èdia bé pogues ferbo, creuria en mij del ivern calor artificial en la atmosfera, sols per poder uns quans cabussons en la mar veila.

X.

LA OCA LO ANECH Y LO GALL-DINDI.

FABULÀ.

En la torre d' un tal Roca

Tornava 's ocells de posseir

Hi havia un anech, una oca

Y un gall-dindi de qui loca

Estava la masnera.

Que ocell es contemplar

No se'l pot prendre à mal;

Puig de deixa aperixar

Pensant la regularia

A los amics per Nadal.

Totomir enveja 'n tenia,

Y no tenia cap cas de sous

Que això costaríal podia,

Sovint à duriòl corria,

Perquè s'enxregava, anoch.

Com que a los que van à fora

No 's sol occupa 'l treball,

Un senyor y una senyora,

De tores d': allí la hora,

Anabà a veure 'l gall.

Y al emparsar la nou,

Ab las ganxetas que feya

Y uns clo-clo-cloches, com si fos 's reu,

Què diu 's reu? Prou...

Y aplaudint; ves si's reya.

Com pel mar lo Soberano,

Passejant 'l gall pel reb,

Ilo escollabat, y xano-xano,

S' en' anaba, fent lo vano

Y fregantse 'l mòch pe 'l bech.

Aquests truïfous veient

La oca, era que vanisota,

Vegí a l'an

LA QUESTIÓ DEL FRANC

— Caillaux: Es "très difficile" fer-lo pujar, cal recular i prendre envestida.

— Briand: Ja fa temps que reculem, però no podem prendre l'envestida per a pujar.

A l'Ajuntament

A l'Ajuntament hi ha mullader. Tot sovint ens hi trobem, amb coses així. Què passa, ara? Res de particular. Hi havia un

regidor que els amoïnava amb les seves oposicions, de tal manera que es pot dir que formava, ell sol, una veritable oposició, i se'l treuen de damunt. Això és el natural en aquesta època de salvació. Per l'interès de l'harmonia municipal, volien que dimitís i

l'home al mateix temps que treballava per a agafar-se bé — s'entestà en no dimitir, si no que volgué que el traguessin. Això és tot.

Veritat que la cosa no és tan transcendental com volia fer veure l'alcalde?

UN TROS DE PAPER.

Jo crec que per admirar un paisatge, es precis no tenir-hi gaire franceses, no haber-hi tretat mai lo respecte, en una paraula, tractarla de compliment. Figureuse a nosaltres quon efecte s'as fan les hortas de S. Beltran y no 'n negaren que son bonicas.

Però no diraguem. De la desesa varem passar a S. Narci, qu'és una iglesia gran, ab un claustre gotic bastante notable.

Lo glorios martir, que algun temps havi-ha fet parlar de les seves moses, jau dira dins una urna de cristall, se'n enseny y visit a molta veneració.

Què som en aquet mon! Al fixarmi no vaig pugnar menys que murmurar:

— Aquel mon es un estanç.
About per ser fumats venim
Lo maliciés la curvatura
Que 's purus de ral y mi!

— Y 'l colò? digui al meu guia!

Lo marxí y encara era ab aitò dels Estats Units no hi havia la vida.

— No, jomei vull dir que m' en dongueu, com un no pot dir d'aquesta orela no patiré!

Di i fet y cap a la catedral faltà gent.

La impressió mes forta que tingui en Girona, va esser en la Catedral.

Sempre me 'recordaré.

La iglesia està sombra y plena de misteri. Los dolosos acords de l'orga s'perdien entre les nuditats y formidables vistes dels canongos. Tot respondia incapa tranquilitat y misticisme. Yo vagava per aquella atmòsfera als ells molt atractivs; no era ja d' aquell mon. De pronto la escriviat mes absoluta s' declarà al meu entorn, en lloc dels gòtics allà menjó veigi un cel negre, tot farsí d'estrelles; les vistes dels canongos s'apagaren, rellevantes aquell burgit que sentiu en les orellas quand algú parla de nosaltres y caigu en un paraiso que no se quan durar.

Al darrere d' aquell ensonament un dolorit sumor, que s'abans allunyau per moments foul la clau d' aquella estranya y forta impressió.

M' habian donat una trepidaçió à l' oli de poll (S' acaba d' no s' acabard.)

EN SALAMANCA.

Qui es aquet Salamanca que fa tan soroll? En Salamanca es un home que en la carrera que ha emprenut arribó a no arribar ningú en cap altre carrera. En Salamanca es home de un gran talent y de un gran cor.

Però no li mes gran d' en Salamanca es lo disfrutar de la bona reputació que disfusira. Què os penseu que es poch difenir lo tenir bona cara: occupant una poioica tan enviable com la seva?

Observau que lo passa ab los homes que tenen diners.

Fulano ja està ben ja, pero diuient que alloravas de las pessses de sis, es quant va fer la fortuna. Fulano ba guanyat molts diners. Té una gran fabrica, però no es la fabrica de l' que ha fet la fortuna, la fabrica li ha servit per poder donar curs a las dobletes de cinc duros.

Fulano ha fet tres ó quatre cases, pero si hagues hagut de guanyarbo tot ab la botiga de q... ben segur que no les haurà fet tan grans.

Què's pensan que 'n dalfons ha fet la fortuna fest de contrata. Cal Tensia una fragata per 'l seu compte y en a la mar vingu fer la gran moneda falsa.

Què s' diuient que te quin millo de duros? Fulano però jo no sé com no ha trovat qui l' espanyol aiò si que es roba. Tota ja seua historia està plena de leis, com lo que li vaig a contar.

Hi vaig a pagés que posseia uns terrenos al Ensanche. Lo nostre home n' ho lier a los campants cuantos durs que pagés no volia ab la codicia de pagarlos ab paper de l'Estat.

— No m' entenç de papers replica lo pagés.

FÀBULA.

Perquè dona lo seu la Franciquesta la bescanta la gent de la escala; y al mateix temps murmura de 'n Magi perquè pren lo que pot al seu veih.

Lector, ni bl'hà per perdre la paciencia, pug devant de tan grossa inconsecuencia cast un home de bé entre pendre o donar no sap què fe

LO SARRACENO.

SÍMILS.

— En què se sembla un sabi à un bon?
— En què riu?
— En què se sembla un basti à un home de molta forsa?
— En que té panyo.
— En què se sembla una quincalleria à dos ulls?
— En que té ninas.
— En què se semblan los jugadors de billar à los boigs?
— En que fan billas.
— En què se sembla lo govern à los chufers?
— En que rifa.
— En què se sembla la espasa de Luchana à un ou?
— En que té robell.
— En què se sembla lo mapa de Espanya à la gran fonda d' Orient avuy dia?
— En que conté Salamanca.

Solució de la charada anterior.

Es molt digne S. Boy de gran encomi, perquè té, ben montat, un manicom.

Solució del geroglific anterior.

En lo mon vivent
Sap qualsevol
que cada u' enta
y bolla sol

GEROGLIFIC.

La solució 's darà en el número que ve.

Ara dissimila.

E II — Casimiro Miralles.

Barcelona 1863.—Imprenta de Narcís Ramírez y Compañía Pasaje de Escudellers, número 4.

NUMERO 12.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 6 AGOST 1863.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Amples, 20.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Amples, 20 y Rambla del Riu, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12.

SURTIRÀ EN COP CADA SEMANA

(si Dau voit)

LA SUSCRIPCIÓ CONSENSA SEURE

le 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

Vaja, menos brossa y anem al gra. Lo gra es un home que n'èsta b' y de qui, de general no se sap lo ofici, la que no s'apellida: no s' en sap sino què n'èsta b'.

Jo no vull dir ni doiar a entendres que tots los que s'han néixer, siguin identifica ni semblants al subjecte de quel parlo; més lo subjecte existeix i jo ab això no tuch prou per descriurelo impracticable, sem per de crearne enemic en la pluja, la olla, ni la mar vella.

Lo home que n'èsta b'.

Mireus dins en lo mes de desembre, embolicat en la capa, en lo modo de caminar i conveirent que anyora la aigua.

Sempre que la ocasió se presenta, mou brasos y canas; en lo lit se tira com si lo seu cos hagés de topar ab las flexibles massas líquides; dorens en acuitats nafatorias y somniant dona bràssades à dreta y esquerra, comunicant a valles tot motímen a los cos, que lo desperla en nyano y que se fa tota la capa la capela.

De aquell home, quan no parleu los seus coneguts, no dubieu fulana ni menguan: sono aquell que n'èsta b'.

Si per casuialitat li saben lo nom, pera distingirlo de altre que se anomeni com ell, dubhes fulano lo nadolar.

Ell no va a teatre, passeig; si cafes: passi lo temps de la tancada, que per ell tarda molt à passar, y foreix, se consum, perque no troba gust en cap de las moltíssimes frivolidats que serveixen de recreació o siquera distrauen los demés mortals.

Nédar à parlar de célar y res més.

Lo teatre per ell es simple; lo cafe mal: y fastig; lo passejar, fer lo tont; la política, una fara; lo amor: Jo 's diré.

Aquest home va à una casa ahonà hi ha minyones, més demés senyoretas, cosa d'índia.

Tots l' hi son inferents.

Per hermosa que n'èsta b' sea, per bonas prendas morals que les adorjan, ell no 's veu o no se les aprecia.

Cent vegadas estarà en conversació ab ella, mil vegadas tindrà conjunta propicia per revelar son mérit y la cosa que se ha pensat pescarme y que jo no veuria lo am-

"Venda de llibres de llibres de venda."

Veus aquí l'anunci que veurem el dia menys pensat.

Com que la gent deia que no es venia res, que no es feia negoci, ens han volgut demostrar el contrari.

Això sf que és un negoci!

I dels més olars!

A un empresari estranger que, després de sopar, va oferir als invitats una noia de disset anys dintre de la bota del xampany, l'han condemnat a un any de presó.

Trobem que el càstig és exagerat. Si la noia es volia banyar i l'empresari pagava el xampany, no hi ha res a dir.

A tot arreu se'n fan de "juergas" d'aquestes!

Diuen que als estudiants americans, d'ara endavant, quan viatgin, els portaran engabiat. Tan dolents són aquests amnyons? De totes maneres ja pendran exemple per a quan arribi l'ocasió.

L'altra nit un home (?) copejà tan bárbarament a un fill seu de divuit mesos, que l'hagueren de dur al dispensari, on li apreciaren ferides de consideració.

A aquest home (?) per a càstig, se li hauria de penjar una anella al nas i tancar-lo en una gàbia del Parc.

Dos joves han sortit de Montevideo per anar a peu fins a Nova York.

Quina diferència dels nostres regidors, que volen anar a peu! Si no, mireu el que gasta en taxis el nostre benemerit Ajuntament: 10.000 i pico de pessetes en dos mesos!

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat